

відмова в перегляді судового рішення, навіть, як вже було сказано, не правильного по суті.

Список використаних джерел:

1. Кримінальний процесуальний кодекс України: офіц. вид.: М-во юстиції України. К.: Ін Юре, 2012. – 356 с.

~Сучасні проблеми впливу на процес реформування державної пенітенціарної служби України~

Лучко С.В., викладач кафедри кримінального права університету імені Альфреда Нобеля, кандидат юридичних наук

Зміна суспільно-політичних та соціально-економічних умов країни суттєво вплинула на процес функціонування Державної пенітенціарної служби України, яка повинна базуватися на принципах: наукової обґрунтованості і незалежності від ідеологічних установок і рішень політичних партій і течій; пріоритету загально визнаних людських цінностей, життя і здоров'я людини; системного охоплення всього комплексу взаємозв'язаних проблем пенітенціарної діяльності тощо. Водночас, автор звертає увагу на ряд проблем, які суттєво впливають на швидкий процес реформування Державної пенітенціарної служби України:

По-перше, науково доведено, що любе реформування в тому числі і Державної пенітенціарної служби України неможливо без наукового супроводження. Практичні працівники вже давно чекають від представників науки реалізацію свого соціального замовлення на наукову розробку таких актуальних проблем, як створення нових моделей пенітенціарних установ, узагальненої характеристики фахівця нової генерації, вдосконалення управлінської діяльності персоналу, оптимальне навантаження[1, с. 12].

По-друге, реформування Державної пенітенціарної служби України передбачає насамперед приведення умов

тримання засуджених до європейських і світових стандартів шляхом, покращення комунально-побутових умов, матеріально-технічного оснащення місць позбавлення волі, блочне утримання засуджених, їх трудова зайнятість тощо. Ми поділяємо думку І.В. Штанько, що приведення умов тримання засуджених до європейських і світових стандартів потрібен час, кошти і, безумовно, копітка робота всього персоналу Державної пенітенціарної служби України[2, с. 10].

По-третє, любе реформування супроводжується кадрами. Громадськість і держава покладає на персонал органів і установ виконання покарань особливі очікування і ставить важливі вимоги - виправлення і ресоціалізації осіб, які вчинили злочин. З практики роботи із засудженими відомо, що більшість із них це «брак» виховання в сім'ї, школи, громади, дільничних інспекторів. Таким чином, на установи виконання покарань покладається над завдання - змінити світогляд і поведінку злочинця. Але ці професійні ролі суспільством належно не оцінюються.

Для цього необхідно докорінно покращити психологічний відбір, з повним дослідженням соціальне і професійно важливих якостей особистості, яка підбирається на службу. Проведений нами аналіз діяльності органів і установ виконання покарань свідчить, що із десяти можливих кандидатів на службу лише сім звертаються до установ з питань оформлення та прийому на службу.

І не факт, що всі вони будуть зараховані на службу. При прийомі на службу перевага надається кандидатам, які мають повну вищу освіту гуманітарного профілю, а саме: юристам, педагогам, психологам. Разом з тим, враховуюча специфіку служби виправних установ, існують проблемні питання адаптаційного характеру молодих спеціалістів, які прибувають з навчальних закладів Департаменту та спеціалістів цивільних вузів. Ключовим

моментом кадрового забезпечення в умовах реформування Державної пенітенціарної служби України є закріплення молодих спеціалістів, та їх соціальний захист.

На скільки персонал пенітенціарної системи України буде володіти здобутими під час навчання, в процесі проведення досліджень знаннями, настільки у нього сформується нове уявлення про пенітенціарну систему взагалі, і порядок та умови виконання і відбування засудженими покарань, зокрема. Ми поділяємо в контексті нашого дослідження позицію Демидової Л.М. про те, що наукове дослідження пов'язане не тільки з пізнанням конкретного явища, а й здобуттям і використанням теоретичних знань для практичних цілей [4, с. 24].

Більшість сучасних дослідників погоджуються в тому, що йдеться не стільки про те, вживати чи не вживати термін «кара», скільки про зміну її сутності в ролі кримінального покарання на сучасному витку розвитку цивілізації. Зокрема, слід звернути увагу на позицію В. А. Бачиніна, який у власних дослідженнях зазначає, що інтенсивність покарань – це величина, яка історично змінювалась, оскільки вона залежить від цивілізованості суспільства, характеру його економіки, ступеня антагонізованості психіки людей та багатьох інших факторів [5, с. 607].

Протилежної думки, але на неї слід звертати увагу є позиція В. К. Дуюнова, який вважає, що кара – це справедливе (у сучасному цивілізованому сенсі, а не в середньовічному значенні таліона – помсти) засудження вчиненого злочину й особистості винного, об'єктивна у своїй основі відповідна відплата за вчинене [6, с. 87].

Щодо позиції А. Х. Степанюка, то його правова концепція виконання покарання стає реальністю тільки в предметній практичній діяльності органів та установ виконання покарань і тільки в процесі реалізації кари, коли вона проходить перевірку своєї істинності [7, с. 10]. Такої ж думки дотримується І. В. Шмаров [8, с. 15].

Ряд вчених пенітенціарного спрямування розглядають дані категорії в контексті кримінально-виконавчих правовідносин як врегульовані нормами кримінально-виконавчого права відносини між адміністрацією виконання покарань з одного боку, і засудженими, які відбувають покарання, з іншого, що виникають з приводу виконання (відбування) покарання.

В контексті дослідження кримінально-виконавчого права як концептуальної основи теорії пенітенціарної системи слід зауважити, що його норми в першу чергу покликані врегулювати порядок і умови виконання і відбування покарання, шляхом взаємодії суб'єктів кримінально-виконавчих правовідносин, а це в свою чергу потребує розробки дієвого правового механізму.

На нашу думку, саме функціонування пенітенціарної системи України, яка врегульована чинним законодавством і є ти своєрідним правовим механізмом, який спроможний забезпечити належні умови виконання і відбування покарання. А тому ми поділяємо думки вчених пенітенціаристів, що норми кримінально-виконавчого права повинні бути якісними. При цьому якість кримінально-виконавчого законодавства вченими розглядається з різних точок зору.

Список використаних джерел:

1. Львовчкін В.А. Актуальні проблеми реформування кримінально-виконавчої системи України / В.А. Львовчкін // Соціальна політика і соціальна робота. – 2002. – № 1–2. – С. 6–18
2. Штанько І.В. Нагальні питання підвищення ефективності діяльності кримінально-виконавчої системи /І.В. Штанько// Проблеми пенітенціарної теорії і практики №1- 1996. С.7-12
3. Богатирьов І.Г. Стратегічні засади реформування Державної пенітенціарної служби України та їх науковий супровід Особливості підготовки фахівців для пенітенціарної системи України / І.Г. Богатирьов, О.В. Лісіцков // науковий журнал Право і Суспільство. – 2013. – № 3. – С. 83–89
4. Демидова Л.М. Якість кримінального законодавства: методологічний аспект дослідження [Текст] / Л.М. Демидова//

Питання боротьби зі злочинністю: зб наук.пр./редкол.: В.І Борисов таін. – Х.: Право, 2010. – Вип.20. С. 52

5. Бачинин В.А. Философия права/ Бачинин В.А. // Х.: Фолио, 199.– 607 с

6. Дуюнов В. К. О понятии и целях наказания в новом уголовном праве России / Дуюнов В. К. // Право, поведение, личность : материалы междунар. симпозиума / отв. ред. Г. А. Борисов, Г. М. Потанин. – Белгород : Изд-во Белгород. гос. ун-та, 1998. – Ч.1. – С. 85–94.

7. Степанюк А. Х. Актуальні проблеми виконання покарань (сутність та принципи кримінально-виконавчої діяльності: теоретико-правове дослідження) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня д-ра юрид. наук : спец.12.00.08 «кримінальне право та кримінологія; кримінально-виконавче право» / Степанюк А. Х. – Х., 2002. – 33 с.

8. Шмаров И. В. Взаимосвязь и разграничение уголовного и уголовно-исполнительного законодательства / И. В. Шмаров // Правовое и методическое обеспечение исполнения уголовных наказаний : сб. науч. тр. – М. : НИИ МВД РФ, 1994. – С. 4–9.